

Những chuyến đi

Tháng 10 năm 2011

VỀ AN GIANG

Để đến xã Ô Long Vĩ huyện Châu Phú tỉnh An Giang, chúng tôi phải lên phà qua sông Vàm Cống. Nước sông dâng cao gần bờ, chảy xiết với những dòng xoáy mãnh liệt. Sông rất rộng, nước thật đục, được viền quanh bởi những cây dừa nước. Phà cập bến, xe chúng tôi rẽ phải để đi qua Long Xuyên rồi

hướng về Châu Phú, bỏ lại sau lưng đường đến Rạch Giá và Hà Tiên. Cơn buồn ngủ vì phải lên xe từ 5 giờ sáng tan biến nhanh chóng khi chúng tôi nhìn thấy hai bên đường đi mênh mông những nước. Nước ngập ruộng đồng, nước leo lên gần mái nhà, nước che các gốc cây khiến ta chỉ thấy cành và lá. Đâu đâu cũng có những ống sắt vắt ngang con đê dẫn nước từ bên này đê qua bên kia đê để xả bớt lũ. Nhà nước đã cấm xe lớn đi vào những vùng này, chỉ ưu tiên cho xe chở hàng cứu trợ như xe của chúng tôi bởi xe phải cán lên những miếng ván vắt qua những ống sắt ấy để ống không bị bể, và điều đương nhiên là xe không qua được những miếng ván nhỏ nhỏ đó, nên ống nhíp ở đuôi xe bị bể khiến hôm sau trên đường về lại Saigon, bác tài cứ phải dừng xe lại mãi để gỡ đỡ cái nhíp trước

khi tìm được tiệm hàn trên quốc lộ.

200 người đến lãnh quà lũ lụt gồm 10 kg gạo, 1 thùng 30 gói mì, 1 cái mùng lớn và 50.000 đồng hôm 13/10/11 đều là những nông dân nghèo nhất xã. Khi "mùa lũ chưa đến", họ lam lũ trên các cánh đồng làm thuê cho "chủ ruộng", sống bữa đói bữa no. Nay "con nước

lên", lúa bị mất trắng, chủ ruộng xính vính cầm cổ hoặc bán ruộng thì họ lâm vào cảnh bế tắc. Những tưởng người miền Nam do cuộc sống thông thả hơn dân ở 2 miền Bắc, Trung nên có nét mặt thoải mái, tôi ngỡ ngàng nhìn nét mặt khắc khổ của họ. Xã này cũng ít được cứu trợ nên mọi người làm việc rất tỉ mỉ, dù đoàn chúng tôi đã có em Duyên kiểm phiếu nhận quà, họ cũng vẫn cử 1 người đọc tên, 4 người cầm danh sách rà lại từng người. Điều cười ra nước mắt là Duyên phát giác ra một "giấy báo nợ" thay vì "phiếu nhận quà". Khi được hỏi, chủ nhân của nó tuổi khoảng 30 xanh mặt : "đâu biết, thấy tờ giấy có đóng mộc màu đỏ thì tui xách đi thôi !". Người trong xã phải rà tên chị trong danh sách thật kỹ rồi mới dám xin quà cho chị.

Quà phát xong chỉ còn lại một phần duy

nhất, người trong xã nói đây là của 3 anh em mồ côi đang đi học nên chúng sẽ đến lãnh khi tan trường. Đoàn đòi phải có 1 trong 3 trẻ đến nhận, anh nông dân đứng đó vội chạy về chở 2 đứa bé gái tới. Đứa nhỏ nhất mới 7 tuổi nên đứa chị 10 tuổi kể rằng ba mẹ chúng làm việc cực quá lâm bệnh rồi kẻ trước người sau qua đời, anh hai nó đã

lên tới lớp 8 rồi nên nó ở nhà lo cõm nước và làm việc vặt cho cô út nó ở gần đó để anh và em nó đi học, khi nào 3 đứa hết gạo thì cô út mua cho chúng. Được hỏi cô út có cho tiền xài không, nó nói lâu lâu xin thì cô út cũng cho, 2, 3 ngàn đồng gì đó. Thấy người ngoài xã cũng quan tâm giúp 3 anh em mỗi đứa 180.000 đ mỗi tháng, tôi để thầy hướng dẫn đoàn đi cứu trợ vốn ở Châu Đốc theo dõi giúp chúng nó học hành rồi cả đoàn cùng về chuẩn bị cho trên 370 phần quà học sinh sẽ được phát ngày mai, 14/10/11, tại trường Đa Phước, xã An Phước, huyện Châu Đốc.

Chúng tôi đi trên con đê nhỏ dài thăm thẳm để đến trường. Bên phải con đê là những ruộng lúa bát ngát may mắn thoát nạn nước tràn nhờ dân giữ được đê, bên trái thì do ở ven sông nên những ngôi nhà, cái thấp thì ngập nước,

cái cao thì không. Các cánh đồng bên trái con đê ngập đầy nước đến nỗi nếu không từng đến đây, người ta sẽ nghĩ đây là con sông. Mà quả thật đây cũng là nước sông, vì mặt ruộng do cao bằng mặt sông nên nước sông dâng cao bao nhiêu thì nước ở ruộng cũng cao bấy nhiêu. Con đê mà chúng tôi đang đi ở trên cách xa con sông khoảng 1 km do

được dân làng đắp thêm những bao cát suốt thời gian vừa qua là con đê duy nhất còn tồn tại trong cơn lũ này đã bảo vệ được ruộng lúa.

Đường vào trường tuy đã được đắp những bao cát nhưng vẫn chưa đủ để ngăn nước nên đoàn chúng tôi lóp ngóp lội vào. Sân trường may mắn được chúng tôi ủng hộ tiền lát xi măng năm ngoái nên không còn bị sình lầy nữa, học sinh được thoải mái ngồi xếp hàng chờ nhận quà. Các em vừa được đi học lại bằng ghe đưa đón tập thể sau 2 tuần phải nghỉ vì nước lớn. Nhiều em ở vùng nước ngập sâu hơn, ghe không vào được nên chưa thể đến trường. Quà của các em nhiều lắm, ngoài 5 kg gạo, 15 gói mì, 1 gói kẹo, 5 quyển vở, dụng cụ học sinh còn có một cái áo mưa nữa, em nào cũng hớn hở khệ nệ bụng bê. Phần quà học sinh tiểu học phát vừa

xong, phụ huynh các bé Mẫu giáo đứng
chầu rìa từ sớm đến xin những túi gạo,
gói mì, túi kẹo mà chúng tôi đem dư vì
các bé không có quà do chưa được đi
học vì “nước chưa có giựt (xuống)”. Thế
là người lớn lẫn con nít đều xếp hàng
ngay ngắn để nhận những phần quà
được chia đều, ít mà vui vẻ cả làng.

Chúng tôi trở về Saigon trưa ngày hôm

ấy, lòng thương cảm dạt dào. Nước lũ ở miền Tây dâng lên đem theo cá khiến người dân có thể sống qua ngày tuy không ào ạt chớp nhoáng như lũ ở miền Trung nhưng phải đến 2 tháng mới rút hết, cây cối hoa màu bị hư hoại do bị ứ nước quá lâu, dù phù sa theo nước lũ tràn về khiến đất tốt lên sau đợt lũ nhưng liệu có thể hàn gấm được nỗi mất mát của mùa màng ? Lạy Phật, xin Ngài từ bi giúp cho bài toán nan giải này có câu trả lời, để người dân không còn phải lao đao với mọi tai ương.

Tuệ Dung ghi